

To smukke Viser.

En meget smuk Afkedsfang.

Mel. Om Glæder end betegne o. s. v.

Modtag min elskte kjære, En Afkedsfang fra mig;
Dg stedse vil den være Opmuntringsfuld for dig.
Fra dig som har mit Hjerte, Maa jeg nu reise hen.
Ja jeg maa nu med Smerte Adskilles fra min Ven,
Min Ven! Forglem mig ei, Om jeg endog skal
færdes Paa Havets mørke Bei.

2. At skilles fra min kjære, Er ei saa let for
mig; Dog maa jeg taalig være, Dg finde mig deri;
Ja Taarer Diet væder I denne bittere Stund;
Bortsløiet alle Glæder Dg Sorg i Hjertets Grund.
Min Ven! Forglem mig ei, Om jeg endog skal
færdes Paa Havets mørke Bei.

3. Din Haand du mig har givet, Til Tegn
og Mærke paa, At tro du mig vil blive Hvordan
det end skal gaa, I Lyk, i Nød og Fare I Med-
og Modgangs Tid Din Troskab du bevare D hvil-
ken Glæde blid. Min Ven! Forglem mig ei, Om
jeg endog skal færdes Paa Havets mørke Bei.

4. Snart Ankeret skal lattes; Dg Seil skal
strækkes ud; Dg derpaa Kursen rettes Mod Sydens
Bande ud; Se, snart paa Havet gynger Sig Ski-
bet, frank og fri, Da synger jeg en Vise, Dg sen-
der den til dig. Min Ven! Forglem mig ei, Om
jeg endog skal færdes Paa Havets mørke Bei.

V box 5:144

5. I Nattens Mulm og Mørke, Naar jeg paa
Dæk staar Vagt, Hvem gir mig Mod og Styrke
At modstaa Farens Magt? Det er den blide Tanke
Paa det at du er min, Dit Billed med mig vanker
I Hjerte, Sjæl og Sind. Min Ven! Forglem
mig ei, Om jeg endog skal færdes Paa Havets
mørke Bei.

6. Naar jeg i Havnen lander, Dg langt fra
Hjemmet er, Jeg sender mine Tanker Til dig, som
jeg har kjær, Et kjærligt Ord jeg sender Til dig
min kjære Ven, Fortæller hvad som hænder Mig,
hvor jeg end er hen. Min Ven! Forglem mig ei,
Om jeg endog skal færdes Paa Havets mørke Bei.

7. Jeg tro mod dig vil være, Hvor jeg i Ber-
den er, Du stedse er min kjære, Mit eneste Begjær;
Den Frugt hvortil jeg tragter, En ædel Skat for
mig; Jeg alle Ting foragter Blot du tilhører mig.
Min Ven! Forglem mig ei, Om jeg endog skal
færdes Paa Havets mørke Bei.

8. Lad ingen dig bortføre Ifra din Ed, din
Pagt, Men lad mig stedse høre Du holder hvad
du sagt, At jeg ei skulde falde I Daarflabs Snare
hen, Men altid dig kan falde: Min hjertens kjære
Ven. Min Ven! Forglem mig ei, Husk mig som
nu skal færdes Paa Havets mørke Bei.

9. Naar Kursen sig forandrer, Dg Farten hjem-
ad gaar, Da Glæden til mig vandrer, Thi jeg dig
skue faar, O hvilken yndig Glæde, O hvilken her-
lig Trøst, Naar jeg til dig kan træde, Dg trykke
til mit Bryst. Min Ven! Forglem mig ei, Om
jeg endog skal færdes Paa Havets mørke Bei.

10. Vi da i Fryd og Gammen Skal dele Lyst
og Nød, Ja vi skal leve sammen, Indtil vi falder
død; Vi for hverandre leve, Dg deler Skjæbne
tro, Vi troligt og skal stræve At opnaa Himlens
Bo. Min Ven! Forglem mig ei, Om jeg endog
skal færdes Paa Havets mørke Bei.

11. Vor Fader i det Høie, Os Bistand give
vil, Han har et vaagent Die, Naar ham vi hører
til, Han vil os nok paassjønne, Han fra os viger
ei Men herligt os belønner Naar vi gaar Herrens
Bei. Hjem, hjem, til Himlens Bo, Ja der, der
skal vi være I evig Fred og No.

Søren Jaabæk.

Som: Vist stolt paa Kobans Bølge.

Blandt Norges Storthings Bønder Vi alle
kjenner den, om hvem det som sig sømmer, Kan
hede: Folkets Ven. Hans Navn vi kjenner alle,
Det Søren Jaabæk er, Hans Gjerning og hans
Tale Har vist, han os har kjær.

2. Vel har hans Samtid eied Dg eier endnu
Mænd, som Folkets Vel har pleied, Til Maalet
stret hen, Men ei, som han, de malet Saa kjækt
i Ord og Daad, Hvad Embedsmænd har gaaet
Mod Folkets Frihedsraab.

3. Dphsning, Frihed, Lighed Er Mærket i
hans Skjold. Til Kamp sit Liv han vied, Dg
Sandhed er den Vold Han altid har forsvaret,

Selv om hans Guds og Liv*) Var trued, af stor
Fare, Dog kjækt han stred sin Strid.

4. Han mer end nok har smaget Af Haan,
Foragt og Spot, Sligt har han mest modtaget Af
Præstefkabets Flok: De, som sig Navn har taget Af
Folkets Lys og Salt, De ofte pinet, plaget For at
faa Lyset kvalt!

5. Man dømt ham, som Kjætter, Fordi han
ærlig stred Om hvad de „hellig Præster“ Saa
skamløst ofte dreb; Men Fremtiden skal vise, At
han, skjøndt dømt, dog vandt, Det hele Folk skal
sige: I ham vor Dolk vi fandt!

6. Hans Spare-Nei, som lyder Saa tit i Thin-
gets Sal, Ei „flotte Stormænd“ fryder, Hans
Nei er dem en Kval, Han derved mer end andre
Har vist, at han forstaar, Som Folkets Mand at
handle, Den Ros fortjent han faar.

7. Hans folketjære Minde skal aldrig dø i Nord!
Dg naar vi ham ei finde I Striden mer paa Jord
Skal Slægten se tilbage Paa ham, som en af dem
Hvis Liv var Stridens Dage For Frihed, Folkets
Hegn!

*) I den Tid, som den fransk-tydske Krig rasede, var
i et lidet Selskab, i det sydlige Norge, to Embeds-
mænd tilstede. De kom til at tale om Bismarck,
og den ene af dem ønskede en Kugle i Bismarcks
Hjerte. Hertil svarede den Anden, at han hellere
ønskede en Kugle i Jaabæk.